

Η είδηση της αυτοχειρίας είναι από μόνη της αποτρόπαιη. Για οποιοδήποτε λόγο και αιτία, η κίνηση του αυτόχειρα είναι τραγική. Ο τρόπος επίσης που αποφασίζει κάποιος να θέσει τέρμα στη ζωή του έχει αναμφίβολα τη σημειολογία του.

Ο Αντώνης Κορφιιάτης αποφάσισε στα 69 του χρόνια, να το πράξει κόβοντας τις φλέβες του. Η ειδησεογραφία, αναφέρει ότι τον βρήκαν συγγενείς και φίλοι στο διαμέρισμά του, νεκρό σε μια λίμνη αίματος. Τα χρόνια οικονομικά προβλήματα που αντιμετώπιζε και η αδυναμία στηρίγματος από την οποία συνθήκη της καθημερινότητάς του, τον έσπρωξαν στην αυτοκτονία.

Πατρινός στην καταγωγή, σύντομα ήρθε στην Αθήνα και δημιούργησε το κατάστημα του στην «αυτοκινητομάνα» λεωφόρο Καλλιρρόης της δεκαετίας του '70. Εμπορευόταν ανταλλακτικά, αξεσουάρ, είχε την αντιπροσωπεία των ζαντών Compromotive, ενώ αργότερα αντιπροσώπευσε και πουλούσε τα Σκανδιναβικά σκάφη Nimbus.

Στους Ελληνικούς αγώνες συμμετείχε και πρωταγωνίστησε για αρκετές σεζόν. Κορυφαία του στιγμή, ίσως, το πρωτάθλημα αναβάσεων στη κατηγορία 2.000 κ.εκ. της ομάδας ένα το '76, αλλά και λίγα χρόνια αργότερα όταν σημείωσε αντίστοιχες επιτυχίες σε επίπεδο αγώνων ταχύτητας στα 1.300 κ.εκ. Τότε που το πρωτάθλημα ταχύτητας φιλοξενούνταν στην βιομηχανική περιοχή του Βόλου και στο Τυμπάκι.

Υπήρξε οδηγός κυρίως «ασφάλτινων» αγώνων, αναβάσεων και σιρκουί. Μολοντούτο συμμετείχε και σε αγώνες ράλυ, τόσο ως οδηγός όσο και σαν συνοδηγός και μάλιστα αναγνωρισμένων χειριστών, όπως ο Γιώργος Ραπτόπουλος με τον οποίο μοιράστηκαν την 911 του Ο.Τ.Ε. σε Βαλκανικό ράλυ (1971) όσο και Audi στο «Ακρόπολις».

Μελετηρός, προσεκτικός και ταχύς πίσω από το τιμόνι ο Αντώνης, υπήρξε μοναχικός και sui generis στην υπόλοιπη ζωή του. Δυστυχώς γι' αυτόν και για όσους τον αγάπησαν την αποχαιρέτησε με τον ίδιο τρόπο.

Σαν έναν ελάχιστο φόρο τιμής η εικόνα και η περιγραφή της, από μια άλλη, καλύτερη, ομορφότερη και σίγουρα λιγότερο προβληματική εποχή.

Δύο σχεδόν χρόνια είχε να πέσει σημαία εκκίνησης σε αγώνα ταχύτητας. Έτσι μετά τις 30 Νοεμβρίου του '75 στο Τατόι έχουμε εκκίνηση στη Ρόδο, στο εγκαταλελειμμένο αεροδρόμιο των Μαριτσών, στις 18 Σεπτεμβρίου του '77. Είναι ο αγώνας της ομάδας 1. Πρώτο χρόνο δοκιμών είχε σημειώσει ο Δημήτρης Βότσης που συχνά είχε το είδωλο μιας νυχτερίδας κολλημένη πάνω στην υποκίτρινη 2002 Τι του (νο 21). Δίπλα με το νο 16 ο Θάνος «Ν. Κρηπίδας» Ταμπόσης με Golf Gti και πίσω τους ο Αντώνης Κορφιάτης (Escort νο 18) και ο Κων/νος «Cherokee» Κοντούζογλου με την νο 19 πράσινη Veloce του. Στο τέλος της πρώτης ευθείας ο Βότσης θα χάσει τα φρένα του θα σκαρφαλώσει πάνω σε μια αχυρόμπαλα η οποία θα αναφλεγεί από την θερμοκρασία της εξάτμισης και θα τον αναγκάσει να εγκαταλείψει. Ο Κορφιάτης επίσης θα εγκαταλείψει εκνευρισμένος όταν μια επαφή με τον Παύλο Μαδεντζή θα τον στείλει εκτός πίστας. Δυο εβδομάδες αργότερα θα καταβάλει το τίμημα του εκνευρισμού του καθώς οι δυο νίκες του στο σαφώς δυσκολότερο Τατόι δεν αρκούσαν για να τον στέψουν πρωταθλητή. Ο τίτλος θα καταλήξει στον Θάνο

«Ν. Κρηπίδα» Ταμπόση που συγκέντρωσε τους απαιτούμενους βαθμούς με περισσότερα πλασαρίσματα.

